

Elvis Watt
Een koffer met geld

Lees ook van Manon Sikkel:

ELVIS WATT:

Elvis Watt, miljonair – Prijs van de Nederlandse
Kinderjury 2014

IZZYLOVE:

Is liefde besmettelijk? door IzzyLove – Bekroond met de
Hotze de Roosprijs 2009 en de Debuutprijs van de
Jonge Jury 2010

Is vriendschap 4ever? door IzzyLove – Getipt door
de Nederlandse Kinderjury 2010

Hoe lang zijn geheimen houdbaar? door IzzyLove –
Stond op de tiplijst van de Nederlandse Kinderjury 2011

Hoe word ik een koppelaar? door IzzyLove –
Prijs van de Nederlandse Kinderjury 2012

Voor wie doe jij een moord? door IzzyLove –
Prijs van de Nederlandse Kinderjury 2013 en Pluim van
de Senaat van de Nederlandse Kinderjury 2013

Heartbreak Hotel door IzzyLove – Getipt door
de Nederlandse Kinderjury 2014

Manon Sikkel Elvis Watt

een koffer met geld

Met tekeningen van Annet Schaap

moon

Voor Marijke, mijn lievelingsmoeder

© 2014 Manon Sikkel en Moon, Amsterdam

Illustraties © 2014 Annet Schaap

Omslagontwerp Annet Schaap en Peter de Lange

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2032 0

ISBN 978 90 488 2033 7 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.manonsikkel.nl

www.annetschaap.com

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

Wat vooraf ging...	7
1 Een parelketting	11
2 Een Uiterst Geheim Genootschap	15
3 Verwarmde wc-brillen voor één euro	22
4 Veertien brandblussers voor de prijs van dertien	28
5 Drie mannen	38
6 Het Goede Doelen Fonds	51
7 Abuis	58
8 Een koffer met geld	71
9 Wij helpen oude vrouwtjes hun rollator duwen	79
10 Een burgemeester met snot	89
11 Karel Haaimakers	104
12 Een steengoed plan	113
13 Een koude douche	122
14 Het grote huis aan de Tapijtweg	129
15 Grapjanus	139
16 Mevrouw De Wit gaat in ontwikkelingshulp	146
17 Niet zulk goed nieuws	156
18 Burundi	165
19 Helikopter-Ben	175
20 Een verrassing	184
21 De brief	195

Wat vooraf ging...

Op zijn tiende verjaardag krijgt Elvis Watt een envelop met geld. Daarin zit niet een paar euro, maar twee miljoen. De cheque is afkomstig van Benjamin Spoek, de rijkste man van het stadje Sonsbeek. De man die toevallig ook zijn opa is. Elvis kan het geld goed gebruiken. Er is alleen één probleem. Hij mag tegen niemand zeggen dat hij het geld heeft gekregen. Zelfs niet tegen zijn moeder...

Elvis heeft daarom aan niemand verteld dat hij zo rijk is. Behalve aan zijn beste vriend, Ole, en aan het meisje op wie hij stiekem een beetje verliefd is: Zoef Honing.

Wat zou je doen met twee miljoen?

Een villa kopen met zwembad?

Een helikopter?

Een Mercedes met gouden nummerplaten, een renpaard, een bubbelbad zo groot als Zuid-Sulawesi, elke dag vierendertig zakken drop, zo lang als je leeft?

Nu denk je natuurlijk dat het heel leuk is om miljonair te zijn...

Je hoeft niet meer naar school, want je hoeft later toch niet te werken.

En je hoeft nooit meer zelf je kamer op te ruimen, want dat doet de butler.

Bovendien heb je heel veel vrienden, want ik kan je vertellen dat, als je zoveel geld hebt, iedereen je vriend wil zijn. En word je per ongeluk gepest, dan huur je een bewaker in, die de pesters op afstand houdt. Heb je geen zin om door de regen

Je fietsen? Dan bel je een taxi.

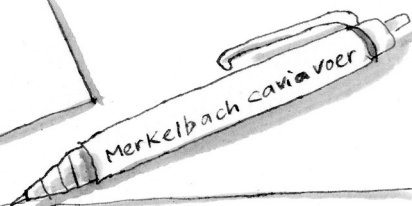
Geen zin om je bord andijvie met
bloedworst leeg te eten? Bel de pizza-
koerier en laat je een drie dubbele
pizza Hawaii bezorgen.

Klinkt dat leuk?

Dat is precies wat ik dacht toen
ik miljonair werd.

Maar ik kan je vertellen dat
het niet meevalt om zo rijk te
zijn. Soms denk ik: was ik
maar weer arm!

Elvis Watt
✍

1

Een parelketting

Aan het eind van de Tapijtweg stond een huis dat zo groot was dat er met gemak een helikopter op het dak kon landen. Er konden wel tien helikopters op landen. En sterker nog, dat gebeurde ook regelmatig.

De bewoners van de Tapijtweg hadden al vaak geklaagd, want tien helikopters die heen en weer vliegen maken behoorlijk veel herrie. De burens schreven brieven naar de burgemeester om te klagen dat ze niet konden slapen door het lawaai. Of ze schreven dat hun wasgoed wegwaaide als er weer eens een helikopter kwam overvliegen. De burgemeester schreef dan terug dat ze hun ramen moesten dichthouden tegen het lawaai. Of dat ze een wasdroger moesten nemen in plaats van hun wasgoed buiten aan de lijn te hangen.

Eén buurvrouw, mevrouw Dop, was zo boos geworden dat ze naar het stadhuis was gegaan om een klacht in te dienen tegen de bewoner van de Tapijtweg nummer 11: Benjamin Spoek.

En zo kwam het dat Benjamin Spoek op een ochtend bij de burgemeester op het stadhuis moest komen.

‘Ga zitten,’ zei mevrouw de burgemeester.

Benjamin Spoek keek de kamer rond. De stoelen zagen er niet uit alsof ze zijn zware lijf konden dragen. Voorzichtig ging hij op de punt van een houten stoeltje zitten.

‘Ik heb klachten gekregen, Benjamin.’

Benjamin Spoek en de burgemeester kenden elkaar al zo lang, dat ze elkaar bij de voornaam noemden.

‘Da’s niet best, Hildeknart.’

De burgemeester friemelde aan haar parelketting. Dat deed ze altijd als Benjamin Spoek in de buurt was. ‘Je moet echt iets doen aan die helikopters,’ zei ze. Al wist ze allang dat de rijkste man van het stadje zich niets aantrok van wat zij zei. En al helemaal niet van wat de burens zeiden.

‘Wie heeft er geklaagd?’ vroeg hij, terwijl hij voorover leunde.

‘Dat kan ik niet zeggen. Dat is geheim.’

‘Hildeknart, Hildeknart, wij hebben toch geen geheimen voor elkaar?’ Benjamin Spoek schoof zijn stoel iets dichterbij naar het bureau van de burgemeester.

‘Benjamin, luister, er is iemand die een officiële klacht heeft ingediend. Ik kan dat niet naast me neerleggen.’

Benjamin Spoek zuchtte diep. ‘En waar gaat die klacht over?’

‘Over die helikopters die de hele dag boven jouw huis vliegen.’

‘Dus een van mijn burens heeft geklaagd. Is het mevrouw Dop?’

‘Ik mag niks zeggen.’ De burgemeester kneep haar lippen stijf op elkaar.

‘Hoeveel heb je nodig?’ Benjamin Spoek haalde een stapel bankbiljetten uit zijn binnenzak.

De burgemeester schudde haar hoofd. ‘Nee, Benjamin, deze keer móét ik er iets mee doen. Als ik deze klacht niet serieus neem, dan kan de klaagster naar het ministerie van Belangrijke Zaken stappen en uiteindelijk zelfs naar de koning en dan...’

‘Dan wat?’

‘Dan... dan... kan ik mijn baan als burgemeester kwijt-raken.’

Benjamin Speek lachte. ‘Hildeknartje, wat moet jij nog veel leren. Geef mij de naam van de vrouw die geklaagd heeft en ze krijgt een proces aan haar broek van heb ik jou daar.’

‘Een proces?’ De burgemeester trok haar parelketting nu met een ruk opzij.

‘Ik stuur al mijn advocaten op haar af,’ zei Benjamin Spoek. ‘Wat zij kan, kan ik ook. Maar dan nog beter, haha.’

‘Dit moet niet uit de hand lopen, Benjamin.’ De burgemeester trok nu zo hard aan haar ketting dat de parels op de grond vielen.

Benjamin Spoek trapte met de punt van zijn schoen tegen een parel. ‘Nepparels,’ zei hij. Hij stond op en legde zijn handen plat op het bureau. ‘Als jij even zorgt dat die burens van mij ophouden met klagen, dan krijg je van mij een échte parelketting.’

Terwijl Benjamin Spoek de kamer uit liep, kroop de burgemeester op handen en voeten door de kamer om haar parels bij elkaar te rapen. Het was dat ze zo dol op hem was, anders zou ze hem kunnen haten.

2

Een Uiterst Geheim Genootschap

Terwijl Benjamin Spoek en de burgemeester over helikopters spraken, zat een paar kilometer verderop Elvis Watt in zijn tuin. Ook hij hoorde de helikopters overvliegen. Vroeger, toen hij nog geen miljonair was, had hij er weleens van gedroomd om in een helikopter te vliegen. Vandaag had hij een van zijn biljetten gebruikt om snoep te kopen. Truffels van Belgische chocola, handgemaakte perensnoepjes uit Japan en kauwgomballen met kaviaar. Hij was speciaal naar de Winkel van Dure Snoepjes gegaan om ze te kopen. Die winkel heette natuurlijk niet echt zo. Op de gevel stond de echte naam. Zoiets als Filip Hupfalderië Patisserie, maar er was niemand in Sonsbeek die de winkel zo noemde. Nu wachtte hij aan een tafel achter in de tuin op zijn beste vriend Ole, en Zoef, het leukste meisje van heel Sonsbeek.

‘Hoi, Elvis!’

Boven de rand van de schutting zag hij het hoofd van Femke. Ze was een van de zeven zussen van Ole.

Elvis schrok. Het was niet de bedoeling dat iemand an-

ders hem hier zou zien zitten. Straks zouden Ole en Zoef langskomen voor een UGO – een Uiterst Geheim Overleg. Ze hadden een geheim genootschap opgericht en vandaag zouden ze daar een naam voor bedenken. Er was een goede reden om een geheime club te beginnen. Nog niet zo lang geleden had hij een cheque van twee miljoen euro van zijn opa gekregen. Voor die tijd wist hij niet eens dat hij een opa had. Zijn moeder, Frieda, had namelijk nog nooit over haar vader gesproken. Pas toen Elvis tien jaar was, had hij voor het eerst gehoord dat de rijkste man van Sonsbeek zijn opa was. Hij had geen idee waarom zijn opa en zijn moeder elkaar nooit meer zagen, maar Benjamin Spoek wilde er alles aan doen om haar weer te zien. En vandaag zouden Elvis, Ole en hun vriendin Zoef een plan bedenken om dat voor elkaar te krijgen. En waarom dat zo geheim was? Omdat niemand behalve Ole en Zoef mocht weten dat Elvis miljonair was.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Femke. Haar lange rode vlechten hingen over de schutting en ze lachte naar hem.

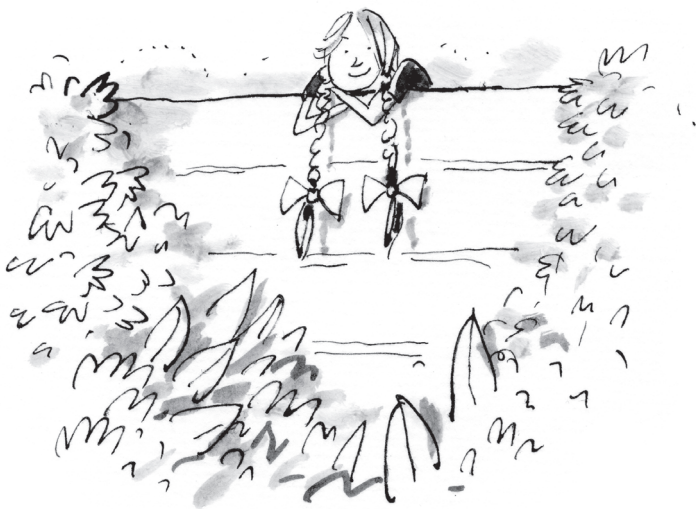
Elvis wilde niet dat ze zag hoeveel dure snoepjes er op tafel lagen. Daarom gooide hij de Japanse perensnoepjes heel snel op de grond, in de hoop dat ze die niet zou zien. ‘Die zijn niet goed meer,’ zei hij snel. Zo onopvallend mogelijk probeerde hij de truffels van Belgische chocola achter de fles gemberlimonade te verstoppen.

Femke schudde haar hoofd. Waarschijnlijk kon het haar helemaal niet schelen dat Elvis die dure snoepjes op de grond had gegooid. ‘Is Ole bij jou?’

‘Nee, hoezo?’

‘O, niks. Zoef zocht hem.’ Femke had zich achter de schut-

ting laten zakken en alleen haar hand stak er nog boven uit. Ze zwaaide, en weg was ze.

Elvis dacht aan Zoef met haar lange blonde haren die leken te dansen in de wind wanneer ze langsliep. Hij wilde er niet aan denken dat zij en Ole steeds betere vrienden werden. Niet dat hij jaloers was, maar hij vond haar stiekem wel leuk. Al zou hij liever zijn geld opeten voor hij dat tegen haar zou zeggen. Hij dacht aan die middag dat hij Zoef en Ole op ijs had getrakteerd. Ole en hij hadden alle smaken gekozen die er waren. Van Haagse hopjes-ijs tot witlof-pompoenij. Die dag had hij zijn vrienden verteld dat hij een geheime miljonair was.

Pwèèèèp! klonk het in de tuin.

Elvis hield zijn hand tegen zijn oor, zo hard was het geluid van Ole's trompet.

'Tadaaaa!' riep Zoef, die achter Ole's rug tevoorschijn sprong, met haar armen in de lucht.

'Ssst,' siste Elvis, die bang was dat Femke of de andere zussen van Ole het zouden horen. Voor een Uiterst Geheim Overleg maakten zijn vrienden wel erg veel lawaai, vond hij.

Ole zette zijn voeten tegen elkaar, stak zijn borst vooruit en zei met een ernstig gezicht: 'Bij deze verklaar ik het UGO officieel voor geopend.' Opnieuw blies hij op zijn trompet, zo hard als hij kon.

Zoef stopte intussen een truffel in haar mond. 'Bah, wat is dit?' Ze spuugde hem op haar hand uit.

'Belgische chocola,' zei Elvis. Hij vond het jammer dat ze het vies vond. Hij had het juist speciaal voor haar gekocht.

'Het smaakt naar schoenpoets.'

Ole haalde een rol drop tevoorschijn. 'Wil je er één?'

'Ja, lekker,' zei Zoef. Ze lachte naar Ole en schudde met haar hoofd waardoor haar lange haren even alle kanten op waaiden.

'We moeten beginnen,' zei Elvis. Hij klonk strenger dan hij wilde.

'O ja,' zei Zoef, 'het Uiterst Geheime Overleg.' Ze sprak het uit alsof ze het eigenlijk maar kinderachtig vond.

'We moeten een naam hebben,' zei Elvis.

'Ik heb al een naam,' zei Zoef. Zij en Ole moesten er allebei om lachen. Elvis niet.

'Ik bedoel een naam voor ons Uiterst Geheime Genootschap.'

‘Ugh.’ Zoef trok een gek gezicht terwijl ze het zei.

Elvis keek haar verbaasd aan.

‘Ja, UGG, de afkorting voor Uiterst Geheim Genootschap.’

Ole lachte. Elvis had er nu al spijt van dat hij haar had uitgenodigd. Misschien was het ook wel kinderachtig, dacht hij. Maar net toen hij dat dacht, kwam Ole met een andere naam.

‘De Ridders van de Vierkante Tafel!’

Zoef schudde haar hoofd. ‘Een ridderclub, daar wil ik niet bij horen, hoor.’

Elvis tikte met zijn pen op tafel. De geheime club moest wel een naam hebben, vond hij. Hij draaide de pen in zijn handen en ineens wist hij het. ‘Het Merkelbach Genootschap!’ zei hij.

‘Die is goed!’ zei Zoef.

Elvis voelde zijn wangen gloeien van trots. Dat hij zo’n goeie naam had kunnen verzinnen voor hun club!

‘Zelf bedacht?’ vroeg Ole.

‘Ja,’ loog Elvis, en hij stopte snel de pen in zijn broekzak. Niemand hoefde te weten wat daarop stond.

‘Zo, jongens, wat zitten jullie hier gezellig,’ klonk de stem van zijn moeder. Ze zette haar fiets tegen het schuurtje en haalde er een krat met kleine plantjes uit. Fluitend liep ze naar de kruidentuin.

‘Mam, wij wilden hier net gaan vergaderen.’

‘O, vergader maar lekker door, hoor. Ik rommel wel wat in de tuin.’ Ze zat op haar knieën en keek tevreden naar haar peterselie.

Elvis zuchtte. ‘Zullen we het overleg maar sluiten?’

‘Ja, goed idee.’ Zoef sprong op en keek naar Ole. ‘Ga je mee zwemmen?’

Elvis gooide de truffels van Belgische chocola in de struiken. De kauwgomballen met kaviaar waren al van de tafel

gerold. De eerste vergadering van het Merkelbach Genootschap was geen groot succes. In het geheim miljonair zijn was niet makkelijk, maar baas van een geheime club zijn viel ook niet mee.